

Arrest

nr. 162 875 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 83 122 van 18 juni 2012 omdat het asielrelaas van hem en zijn tante ongeloofwaardig is en omdat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag baseert op andere motieven dan deze die hij in het kader van zijn vorige asielaanvraag uiteengezet heeft. Waar hij zich in het kader van zijn eerste aanvraag nog beriep op problemen naar aanleiding van de dood van zijn oom – zijn tante sprak een bloedwraak uit tegen de persoon die verantwoordelijk was voor de dood van zijn oom, en verzoeker en zijn tante werden het slachtoffer van represailles omwille van de klachten die zijn tante indiende – haalt verzoeker nu aan dat hij in Tsjetsjenië door de autoriteiten vervolgd zal worden omwille van zijn religieuze overtuiging. De autoriteiten zouden verzoeker immers beschouwen als een wahabiet en hem er bijgevolg van verdenken banden met de rebellen te hebben.

3. In zoverre verzoeker zich beroept op elementen zoals aangevoerd in het kader van zijn vorige asielaanvragen, wijst de Raad er op dat, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

4. Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn rijbewijs, de verblijfstitel van zijn vrouw, een geboortecertificaat van zijn zoon, een document inzake zijn opsporing d.d. 25 december 2014, en twee convocaties.

5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat (i) geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaarde problemen met de autoriteiten gelet op de tegenstrijdigheden en inconsistenties in zijn verklaringen, (ii) hij niet aannemelijk maakt bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van zijn religieuze overtuiging zou worden vervolgd gelet op de vage verklaringen en het gegeven dat hij dit asielmotief zeer laattijdig inroept, (iii) hij geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvragen incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en (iv) er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

6.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot voorgaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in zijn asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties wijt aan verkeerde en zeer slordige vertalingen van zijn verklaringen, wijst de Raad er op dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit het gehoorverslag. Ook het verzoekschrift geeft niet aan dat de feiten zoals weergegeven in het gehoorverslag, inaccuraat zijn; verzoeker duidt op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om in

concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door louter te stellen dat er sprake is van verkeerde en zeer slordige vertalingen, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekers opmerking is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd.

Ook zijn uitleg dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt is en het interview op het Commissariaat-generaal uitgebreider en bijgevolg geen sprake is van tegenstrijdige verklaringen, kan niet ernstig worden genoemd. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo blijkt uit de bestreden beslissing het volgende: "Bijkomende vaststellingen ondermijnen verder de bewijswaarde van deze documenten. Zowel de beslissing aangaande uw opsporing als de convocaties vermelden als adres van de betrokken militaire prokuratuur 'Alekseyeva straat nr. 193' in de stad Grozny. De beslissing inzake uw opsporing vermeldt verder de postcode 396201. Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, heeft getracht dit adres te verifiëren. Het resultaat hiervan is toegevoegd aan het administratief dossier. In de geraadpleegde bronnen, waaronder de officiële website van de federale militaire prokuratuur, werd nergens een afdeling op het hogervermelde adres teruggevonden. Bovendien is uit deze opzoeken gebleken dat de vermelde postcode niet overeenkomt met deze van de stad Grozny, maar wel met een dorp in de Voronezh Oblast. Het is geenszins geloofwaardig te noemen dat een officieel document, in zijn schijnbaar voorgedrukte hoofding een volledig foute postcode zou vermelden; noch is het aannemelijk dat het adres waarop deze dienst gevestigd zou zijn volgens de documenten in geen enkele geraadpleegde bron terug te vinden is. Ten tweede dient opgemerkt te worden dat bij visuele inspectie van de drie documenten ernstige vermoedens rijzen dat de stempels op de drie documenten geprint zijn. Er rijzen dan ook ernstige vermoedens dat het hier (ver)vals(t)e documenten betreft.

Aangaande het document in verband met uw opsporing dient bovendien nog een bijkomende vaststelling gedaan te worden die de bewijswaarde ervan ver ondermijnt en de vermoedens dat het om een (ver)vals(t) document gaat verder staakt. Hoewel het document blijkens de hoofding afkomstig zou zijn van de militaire prokuratuur, is het ondertekend door een medewerker van de ROVD van het district Groznensky. De ROVD is evenwel een volledig andere dienst dan de militaire prokuratuur. In tegenstelling tot deze laatste, die een onderdeel vormt van het Parket-Generaal van de Russische Federatie, is de ROVD een districtsafdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (i.e. districtspolitie). U kon geen verklaring geven voor deze vaststelling. (CGVS II, p.14) Ook de door u neergelegde convocaties vertonen tekenen die de bewijswaarde verder ondermijnen en de vermoedens dat het om niet-authentieke documenten voeden. De convocatie die u opriep voor verhoor op 11 december 2014 (stuk 5) vermeldt als datum van opstellen 15 december 2014. Bij de convocatie die u opriep op 22 december 2014 zijn dan weer opmerkelijk genoeg de twee laatste cijfers van het jaartal in de datum van opstellen onleesbaar. Daarenboven staat op beide convocaties vermeldt dat zij persoonlijk overhandigd zijn. Niet enkel is het opmerkelijk dat dit reeds voorgedrukt is, de vermelding is ook op de verkeerde plaats geschreven (namelijk daar waar de identiteitsgegevens van de ontvanger dienen te worden genoteerd) en de gegevens van de ontvanger zijn bovendien niet ingevuld. Het geheel van deze vorm- en inhoudelijke fouten is niet aannemelijk te noemen, te meer gezien de overige vaststellingen aangaande deze documenten."

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in de Noordelijke Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde convocaties en het document waarin bevestigd wordt dat verzoeker in opsporing is.

6.2. Verzoekers ongestaafde beweringen omtrent de situatie in Tsjetsjenië en zijn loutere verwijzing naar "recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" - rapporten die niet worden toegevoegd -, doen geen afbreuk aan de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

7. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 januari 2016, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de analyse in de bestreden beslissing en de beschikking en zij dan ook volhardt in de middelen van het verzoekschrift. Daar

verzoekende partij ter terechtzitting van 19 februari 2016 slechts stelt dat zij niet akkoord gaat met de analyse in de bestreden beslissing en de beschikking en dat zij volhardt in de middelen van het verzoekschrift, zonder dat zij echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 27 januari 2016 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS